

Fra EADS religionshistoriske tekster (1998)

18.1.5. Overgangsritualer for paiutepiger

Etnografen I. T. Kelly indsamlede sit materiale hos nordlige Paiute i det nordøstlige Californien, sommeren 1930. Hendes informanter var vidende ældre mennesker mellem 60 og 80 år gamle.

Man forventede, at en ung pige stod meget tidligt op om morgenen og løb af sted, øjensynligt ikke i nogen bestemt retning. Man forventede også at hun sankede brænde. Disse forskrifter havde man for at hun skulle blive flittig og udholdende.

Når hun fik sin første menstruation, trak pigen sig tilbage til en lille hytte af rajgræs eller salvie, som blev opstillet ca. 20 m nord for den centrale beboelse.

Her blev hun en måned, hun badede hver femte dag, og over-

holdt strenge spisetabu. Kød af enhver art, frisk såvel som tørret, var det hende forbudt at røre. Der var intet salttabu, salt siger man, er kommet hertil i nyere tid. En hvilken som helst pind kunne benyttes som kløpind. Hvis en pige brugte fingrene, ville hendes hår ikke vokse, og hun risikerede at få lus ...

Den unge pige skulle undgå folk, men der var intet krav til hende om at hun skulle tildække ansigtet. Hun bandt sit hår op med salviebark, flettede bånd af det, og det bar hun som beskyttelse mod reumatisme, om håndled, overarm, knæ og ankel. Hun havde også et flettet bælte af salviebark.

Ved månedens slutning, byttede pigen sin hjorteskinsdragt med en anden pige, eller smed den bort, dersom hun ingen venner havde at handle med.

Hun vaskede sig omhyggeligt i en kilde, men gik ikke i svedebad. Ifølge én informant malede hun, ved månedens slutning, sit ansigt med rød farve; men dette blev ikke nævnt af andre. En informant beskrev en højtideligholdelse ved tilbagevendelsen fra isolationen; en mand sang en sang, mange sankede rødder, og alle, den unge pige indbefattet, deltog i et festmåltid.

Herefter kunne pigen gifte sig, hvad hun sædvanligvis gjorde inden for et år.